

— Кажи, хръто, — рѣкълъ човѣкътъ, — право ли е да ме умори смокътъ. ? — И му разправилъ всичко, както си е. Изслушалъ го хрътътъ, извилъ глава и попиталъ :

— Тъй ли е, смоко, работата ?

— Тъй е, — потвърдилъ смокътъ. — Мене човѣкъ ме хвърли въ рѣката, на човѣкъ ще отвърна.

— Смокътъ е правъ, — рѣшилъ хрътътъ. — И азъ, едно врѣме, всѣки день по заякъ носѣхъ на ступанина си, пѣкъ щомъ се разболѣхъ, натири ме. Такива сж всичкитѣ хора.

— Видѣ ли, човѣче, — зарадвалъ се смокътъ. — Хайде сега да попитаме още два пжти други, да не речешъ, че съмъ те уморилъ безъ присжда.

Повървѣли смокътъ и човѣкътъ и видѣли на една поляна, че пасе единъ старъ конь, бѣлъ като снѣгъ и слѣпъ. Отбили се при него, разправили му всичко и го помолили да отсжди кой е правъ и кой е кривъ.

— Нека те умори смокътъ, — процвилилъ коньтъ ! — И азъ отъ човѣкъ тегля сега.

Останало най-подиръ да попитатъ още веднѣжъ. Задала се насрѣща имъ лисицата. Разправили и на нея работата. Хитра била лисицата, подмигнала на човѣка и продумала на смока :

— Не ми се вѣрва, толкосъ голѣмъ, да се съберешъ въ тази делва. Вие ме лѣжете !

Отвилъ се смока отъ врата на човѣка :

— Чакай, лисо, да влѣза въ делвата, че да видишъ.

И се намѣкналъ, ама оставилъ главата си отвѣнъ.

— Видѣ ли, сега, — рекълъ ѝ той, — видѣ ли, че въ тази делва бѣхъ затворенъ !

Завъртѣла опашката си лисицата и продумала :

— Лѣжешъ, смоко, че си билъ затворенъ тука. Главата ти стои отвѣнъ. Пѣхни си и главата вжтрѣ, тогасъ ще повѣрвамъ.

Измамилъ се смокътъ, скрилъ си и главата въ делвата, ужъ да покаже на лисицата, какъ е билъ затворенъ, а тя подмигнала на човѣка да затвори съ похлупката.

Човѣкътъ туй и чакалъ. Затворилъ делвата, запечаталъ я, хвърлилъ я пакъ въ рѣката, а лисицата отминала, та се невидѣла изъ горитѣ.

